

Gemuzto wŕie chwala iczeft.
Sf|watym duchem wootczy wzdy geft |

**Tuto lye poczyna poczy placz fwa|te
marzie.**

5 **O** wŕichny genz | czieftu gdete.
Tuto femnu | smutnu fiedte.
Awizte aczt | ktera boleŕt.
Kmey boleŕtu podobna | geft.
Azieleyte femnu meho.
Syna | frdecznye mleho.
10 wizte gha.nak|rzizy pnyece.
Ty tiezke muky tr|piece.
Wizte nadnym tu od|iwu |
dan geft wŕyem awprotiwu.
Diw | ze mye widite ziwu.
Protu mu tiez|ku protiwu.
15 Bezwŕye wyny geft | podieffen.
Anaffibenyczy obieffen |
Trrp| muku nezawyniw.
Any czo | zleho uczynyw.
Ano bezewfeho | prawa.
Ten genz geft andielka | ŕlawa.
52^a Geft zlym newynnye obu|zen.
Akrziewie nafmrt ofuzen.
Tuto | geft prawy lud zwracen.
Wfeho pra|wa lud prziwracen.
Rownoŕt pra|wa zamucena.
5 Aprawedlnoŕt pora|zena.

jemužo vŕe chwala i čeŕt
s swatým duchem v (o)tc|i vždy jest.

Tuto ŕe počiná pláč svatě Mařie.

Ó vŕichni, jenž cestú jdete,
tuto se mnú smutnú ŕedte
a vizte, ačf která boleŕt
k mej boleŕti podobna jest,
5 a želejte se mnú mého
syna ŕrdečně milého.
Vizte j'h(o) na kř|ži pniece,
ty těžké muky trpiece;
vizte nad ním tu od|iwu,
10 dán jest všem (na) protiwu.
Div že mě vidíte žiwu
pro tu mú těžkú protiwu.
Bez vŕie viny jest poděŕen
a na ŕibenici oběŕen,
15 trpí muku, nezaviniv
ani co zlého učiniv;
ano beze vŕeho práwa
ten, jenž jest andělská ŕlawa,
jest zlym nevinně obuzen
20 a kř(i)vě na smřt otsúzen.
Tuto jest pravý ŕúd zvracen, =
vŕeho práwa ŕúd převracen;
rownosť práwa zamúcena
a pravedlnoŕt poražena;

Zabludil rozum smudrořtí |
 zidowřku zawuřtnu zlořtí
 Meřo řyna | ofřudil.
 Anewynnye zahubil.
 Obratře zidowe was řud.
 Znamenayře was řiezky blud.
 10 Zlyřte byli potaz wřiel.
 Kamřte mudořř řwu | podiel.
 Czo geřt mařie zawynřila.
 Kteryř geřt hrřiech uczynyla |
 Ze geřt řřweřo řyna zbawena.
 Azařlořtnye ofřyřzyna.
 15 wy geřt mye řyřna zbawil.
 Chudym otczye zahuřbil.
 wřiech řmutnych utieřřyřtele |
 nemocnych uzdrawitele.
 wřiech | pracnych pomocyřtele
 wřeřo zleřho zbawitele.
 52^b Obratře řud wy zyřdowe.
 weliczyř řu wnm bludowe.
 krzyřwy geřt řudczie řud gmieli.
 Zle geřt | řkrřzie to pořpřeli.
 wizte wřiechna | prawa prawaa.
 5 Ktery řnych řen | řud wydawa.
 aby řřworzitele řweřo |
 zabulo řřworzenye řeřo.
 Krale řweřo | ofřudil.
 anewinnye zahubil.
 vmořrzili řmřřřu řwřřřdu.
 řwu neřřbednu | pyřhu řřřřdu.

25 zablúřil rozum s múdrořří
 řřidowřřkú záwřřřřnú zlořří.
 Méřo řyna otřřřřřili
 a nevinně zahubili.
 Obratře, řřidové, váš řud,
 znamenajře váš řěžky blud;
 30 zlyř řte byli potaz wřěli,
 kam řte múdrořř řvú poděli?
 Co jeřt máře zavinila,
 který-ř jeřt hrřiech uřřinila,
 35 ře jeřt řvéřo řyna zbawena
 a řalostně ořřř(e)na?
 Vy řte mě řyna zbawili,
 chudým otce zahubili;
 vřeřh řmutných utěřřitele,
 40 nemocných uzdrawitele,
 vřeřh pracných pomocitele,
 vřeřo zleřho zbawitele.
 Obratře řud, wy řřidové,
 welicřř řú v nem bludové!
 45 Křřivý řte, řřřřie, řud řměli,
 zle řte řkrřě to pořpřeli.
 Vizře vřeřhna práwa pravá.
 Ktery ř nich řen řud vydává,
 aby řřvořřitele řvéřo
 50 zabulo řřvořřenie řeřo?
 Krale řvéřo otřřřřřili
 a nevinně zahubili,
 umořřili řmřřřu řřřřř,
 řvú neřřbednú pyřhú řřřřř.

10 Kteru wynu geft za|wynyl.
 Kteryli hrziech geft uczynil |
 Owſteклы zidowſky rode.
 Slepý zaby|ly narode
 Cſo gfy ſpachal nadne|wynnym.
 zles ſdiel ſobie ſynom | twym.
 Nemudru gſte radu gmiełi |
 15 Kdzy yſte ieho gietſi chtiełi.
 Zawiſty | gſte gmu neprzieli.
 Nebo gſte zle | ſkutky gmiełi.
 Zli dobrego nechcie | gmiełi.
 Ni gho mohu wſrſdczy | ſhrzieti.
 Ny oczyma gho widiełi ||
 53^a Any czo dobrego przieti.
 On geft | was treſktal zezleho.
 Mnogo wem | czynyl dobrego.
 Awy gſte pak gem|ſe geho.
 prziełs uczynyli zleho.
 5 Ia|ko zlodiegie wazali.
 Mezy oczy ie|mu plwali.
 Koſſye hanebnye wazali |
 prziwazawſe bičzewali.
 hanyegice | nan krzikali.
 Trrnym gho koruno|wali.
 Potom nakrzyz przikowali |
 10 zluč fuoczem piłi dawali.
 Koſti | zlamati kazali.
 pak ſrdce kopym | proklali.
 atu gſte ſwu złoſt ſkonali |
 To gſte wſe nadnym tryłeziełi.

55 Kterú wnu jeſt zavinil,
 který-li hřiech jeſt učinil?
 Ó vzteklý židovský rode,
 slepý zabylý národe!
 Čſo jſi ſpáchal nad nevinným,
 60 zleſ sděl ſobě i ſynóm tvým.
 Nemúdrú jſte radu jměli,
 kdž jſte jeho jéti chtěli,
 záviſtí jſte j'mu nepřiełi,
 nebo jſte zlé ſkutky jměli.
 65 Zlí dobého nechtie jmieti
 ni j'ho mohú v ſrdci ſhřieti
 ni očima j'ho viděti
 ani co dobého přieti.
 On jeſt wás treſktal ze zlého,
 70 mnoho wem činil dobého;
 a wy jſte pak, jemſe jeho,
 přiełiſ učinili zlého:
 jako zloděje wázali,
 mezi oči jemu plwali,
 75 k oſě hanebně wázali,
 přiwázawſe bičewali,
 hanějice naň křikali,
 trním j'ho korunowali;
 potom na kříž přikovali,
 80 žluč ſuoctem piłi dáwali,
 koſti zlamati kázali,
 pak ſrdce kopím proklali
 a tu jſte ſwú zloſt ſkonali.
 To jſte wſe nad ním tryšćeli,

Neb | gŕte gey wfwey meczy gmyeli.
 15 Obratŕte ſud obratŕte ſud.
 poznate wnĕ | welky blud.
 Gaz nynye ſmutna | zaloſtna.
 Syra ſtraſtna aboleſtna |
 Meho ſynaczka zbawena.
 azaloſt|nye oſfyrzyna.
 53^b proſſy uſſlyſte mie || nynye.
 wezrziec name zamuczenye |
 name welike zaloſty.
 Anatiezke me | boleſti.
 Smym mye ſynem ukrzy|zugte.
 5 nakrziz mye knemu przy|kuyte.
 Radat chczy tak ſnym vm|rzieti.
 Budetel my toho prziety |
 Takt me ſrdce tuhy zbude.
 Atat | my ſmrt lehka bude.
 Ale czo my | to hubeney..
 10 Wſye zaloſti naplne|ney.
 Ma proſba pomoze uwas |
 wtento vmoy zaloſtny czas.
 proſby me neuſlyſſyte.
 Any mne wtom | utieſſyte.
 Gmate ſrdczye zkame|nala.
 Akſhtowany ztwrdala |
 15 Nademnu ſye neſzielte.
 Any mne | wtom uſlyſſite.
 Ny meho ſyna zba|wite.
 Any yho ſkrrie ſlozite.
 Obratŕte ſud obratŕte.

85 neb jſte jej v ſvej m(o)ci jmĕli.
 Obratſe ſúd, obratſe ſúd,
 poznáte v nem veliký blud!
 Jaz, nynie ſmutna, ſalostna,
 ſira, ſtraſtna a boleſtna,
 90 mého ſynáčka zbawena
 a ſalostně oſiř(e)na,
 proſi, uſlyſte mě nynie,
 vezřiee na mé zamúcenie,
 na mé veliké ſalosti
 95 a na těžké mé boleſti.
 S mým mě ſynem ukřižujte,
 na křiž mě k nemu přiřujte;
 rádat chci tak s ním umřieti,
 budete-l' mi toho přieti.
 100 Takt mé ſrdce túhy zbude
 a ta(k)t mi ſmrt lehka bude.
 Ale co mi to hubenej,
 vſie ſalosti napln(ĕ)nej,
 má proſba pomóže u vás
 105 v tento u mój ſalostný čas!
 Proſby mé neuſlyſíte
 ani mne v tom utěſíte:
 jmáte ſrdce zkameňalá
 a k ſlitování, ztwrdalá,
 110 nade mnú ſe neſželíte
 ani mne v tom uſlyſíte
 ni mého ſyna zbavíte
 ani j'ho s kři(i)že ſložíte.
 Obratſe ſúd, obratſe

akbohu ťye | nawratite.
 54^a Giene moy zmilely || ťynu.
 Ktobie ťye vmey nuzy wínu |
 wnyuz kmemu ťynu milemu.
 Mym | myłym ťynem kdanemu.
 On mí | to dal mieřto febe.
 5 proto nynye | proťťym tebe.
 Vtues mie zalořtnu | ťtrařtnu.
 Smutnu zalořtnu neřťzařtnu.
 popros zato wťyech | twych znamyeh.
 Auties mie tiem | wtuhach myeh.
 10 By mí as toho | poprzieli.
 Atu milořť ťemnu řdie||i.
 Bych tam nakrził křirdecne|mu.
 Mohla wzleřti křynu řwemu |
 Kzmilelemu krozkofnemu.
 Auwe|ch mnye gız kumrziilemu.
 15 Bych | vmyla ieho rany.
 Genz gfu tak | welmy zedraný.
 Zekrwaweny | aztrhany.
 Rozřyrzeny nawťye | řtrany.
 Otruczý krew uwazaty |
 Oplakati zczielowati.
 54^b Bieda || mnye řynaczka meho.
 Řrdecne|ho zmileleho.
 Pyczte wťychny řemnu ieho.
 Newynnye zahubeneho |
 Gyuz wťye krafa řneho řeřla.
 5 wťie | tuha wme řirdce weřla.
 Gyz ťye | tielo dolow borzy.

115 a k Bohu ře nawratite!
 Jene, mój zmilelý synu,
 k tobě ře v mej núzi wínu
 vňuž k mému synu milému,
 mým milým synem k danému.
 120 On mi t(ě) dal mieřto ťebe,
 proto nynie prořím tebe,
 utěř mě žalořtnú, ťrařtnú,
 smutnú, žalořtnú, neřčařtnú.
 Popros za to wřech twých známých
 125 a utěř mě tiem v túhách mých,
 by mi as toho poprzieli
 a tu milořť ťe mnú řděli,
 bych tam na kříž k řrdecnému
 mohla vzleřti, k synu řvému,
 130 k zmilelému, k rozkořnému,
 auwech mně! již k umřelému;
 bych umyla jeho rány,
 jenž jsú tak welmi zedraný,
 zekrwaweny a ztrhany,
 135 rozřířeny na wře řtrany;
 otrúci krew, uwazati,
 oplakati, zcelowati.
 Běda mně synáčka mého
 řrdecného, zmilelého!
 140 pyčte wřichni ře mnú jeho,
 nevinně zahubeneho.
 Juž wře křása s neho řeřla,
 wře túha v mé řrdce weřla,
 již ře tělo dolów boři

Amefrdce wtuhach horzí.
 wiece wiecez tuhy | ſporzy.
 Diw ze mne hned neumo|rzy.
 Nezdalo mnye ſye hubeney |
 10 wſye gyz tuhy napllneney.
 By | gmu bylo czo trrpjeti.
 Amnye ty | tuhy widieti.
 Atu horzku zaloft | gmieti.
 Newiedie ſobie czo ſdieti |
 Lepſieho ſem ſye nadala.
 15 Aden | Otedne czakala.
 plnym mym | frdcem zadala.
 Ayuzt ſem tuhy | dozdala.
 Gyz wizi oczyma ſwy|ma.
 zkorzen yuz wyplakalyma |
 Czoż yuz mohu rzeczy wiece.
 55° wizi || gey nakrzyzy pnyece.
 wſe tielo | dolow letiece.
 Tiezkoſti ſpadnuti | chciece.
 Auwech moy zmilely ſy|nu.
 5 Kkomu ſye iaz wiecez przy|wynu.
 Moy przieſfrdeczny ſynacz|ku.
 Aiedyny iedynaczku.
 Ma mi|la ſladka radoſti.
 Giez wzdy ſtobu | gmiegiech doſti.
 Donydz tie przied|fobu widiech.
 10 wezdy tobu rado|ſtna biech.
 wſe utieſſenye ſtobu | gmiech.
 Gakeż kolwíek fama | chtiech.
 Moy myly ſynu iedyny. |

145 a mé srdce v túhách hoří;
 wiece, wiecež túhy ſpoří,
 div že mne hned neumoří. |
 Nezdálo mně ſe hubenej,
 150 vſie již túhy napln(ě)nej,
 by j'mu bylo co trpěti
 a mně ty túhy viděti
 a tu hořkú žalost jmieti;
 nevědě ſobě co ſdieti.
 Lepſieho ſem ſe nadála
 155 a den ote dne čakala,
 plným mým srdcem žádala
 a juž ſem túhy doždala.
 Již wizi /očíma ſvýma,
 z kořen juž vyplakalyma,
 160 což juž mohu říci wiece?
 Wizi jej na kříži pniece,
 vſe tělo dolów letiece,
 těžkoſti ſpadnutí chciece.
 Auwech, můj zmilelý ſynu,
 165 k komu ſe jaz wiece přivinu,
 můj přeſrdečný ſynáčku
 a jediný jedináčku!
 Má milá ſladká radoſti,
 jež vždy s tobú jmějěch doſti,
 170 doniž tě před ſobú widiech,
 wezdy tobú radoſtna biech;
 vſe utěſenie s tobú jmiech,
 jakěž kolivěk ſama chtiech.
 Můj milý ſynu jediný,

Czasty nyczymz zlym newynny |
 wseho dobreho przieplny.
 15 Ktoz | mie wicz utieffy gyny.
 Gyzt | gest ma utiecha ftala.
 awfye za|loft namie wftala.
 wfy my fye | tuha doftala.
 Nelzie mi gest by | przieftala.
 55^b Kto mie zbawí me || zalofti.
 Kto mie wrati kmey radofti |
 Gychz sem drziewe gmiela dofti.
 zme|ho fynaczka milofti.
 agyz sem wfiech | owsem zbyla.
 5 Smrt by my milefyy | byla.
 Omoy synu twe mie rany
 Mu|czie wfudy muczie nawfye ftrany |
 wduffy w|rdczy igynady.
 Staly fu | me wfiechny rady.
 plna sem bole|fti czyele.
 10 wuoczy upr|fech |wtie|le.
 Ztratiwfy toho prziete|le.
 wseho | fwiet|a ftworzite|le.
 wfiech zaloft|nych tieffite|le.
 wfiech praczných ob|ranite|le.
 Ktera gest kdy matie by|la.
 naten fwiet fye porodila.
 15 tak | n|tieffena tak fezaftna.
 Tak truchla | smutna a a|traftna.
 Tak poczczena | powyffena.
 Tak hubena poraze|na.
 yako sem yaz hubenyczye.

175 čistý, ničímž zlým nevinný,
 všeho dobrého přeplný,
 kdož mě víc utěší jiný?
 Již jest má útěcha stala
 a vše žalost na mě vstala,
 180 vše mi se túha dostala;
 nelže mi jest, by přestala.
 Kto mě zbaví mé žalosti,
 kdo mě vrátí k mej radosti,
 jichž sem dřívě jměla dosti
 185 z mého synáčka milosti?
 a již sem všech ovšem zbyla,
 smrt by mi milejší byla.
 Ó můj synu! tvé mě rány
 mučie všudy, (na) vše strany,
 190 v duši, v srdci i jinady.
 Staly sú mé vsechny rady,
 plna sem bolesti cele:
 v uočí, u prsech i v těle,
 ztrativši toho přiete|le,
 195 všeho světa stvořite|le,
 všech žalostných těšite|le,
 všech pracných obranite|le.
 Která jest kdy má|té byla
 na ten svět se porodila
 200 tak utěšená, tak šťastná,
 tak truchlá, smutná a strastná,
 tak počščená, povýšená,
 tak hubená, poražená,
 jako sem jaz hubenice,

56^a pl|na wfady wfyie tuziczye.
 w|hech || boleſtj wfyie zaloſti.
 wfyie ſtraſty | wfyie hubenoſti.
 Omoy kwiete | prziezaduczy.
 wſeho kwietie kraſſe ktwuczy.
 5 Slechetnyeyſy wſeho | ſwieta.
 Rozkofnyeyſy wſeho kwie|ta.
 yaz twa prziezaloſtna ma|tie.
 vmrziela bych rada zatie |
 Nepoyednu ale ſtokrat.
 Aktomu | gefcze tiſſuczkrat.
 10 Gyz ſem ſye | ſtobu mynula.
 gyz ma radoſt | wfyie zhynula.
 wfyie zaloſti na|me ſpadly.
 wewfyie ſye vme udy | wkładly.
 Okak gfy naſſwiet poz|die dan.
 15 atak nahle ſmrti pod|dan.
 Rozkofnye naſſwiet poro|zen.
 awfiem nawſe dobre wzplo|zen.
 ayuz zaloſtnye vmorzen.
 zmu|czen azbit wfady zkorzen.
 Mie ſy | ſwu matku opuſtil.
 56^b Awfy zaloſt || zaloſt namye ſpuſtil.
 Twym wra|zedlnykom otpuſtil.
 Drziewe nez | gfy duſſy puſtil.
 Moy prziezmy|lely ſynaczku.
 aiedyny iedynaczku |
 5 wezrzy namye anatwego.
 Vcze|nnyka wzwoleneho.
 naiana | nabra tweho.

205 plna všady všie túžice,
 všech bolestí, všie žalosti,
 všie strasti, všie hubenosti.
 Ó můj květe přezádúcí,
 všeho květie krásie ktvúcí,
 210 šlechetnější všeho světa,
 rozkošnější všeho květa;
 jaz tvá přežalostná máte
 umřela bych ráda za tě,
 ne po jednu, ale stokrat
 215 a k tomu ješče tiſúckrát.
 Již sem se s tobú minula,
 již má radost vše zhynula;
 vše žalosti na mě spadly,
 ve vše se v mé údy vkladly.
 220 Ó kak jsi na svět pozdě dán
 a tak náhle smrti poddán!
 rozkošně na svět porozen
 a všem na vše dobré vzplozen
 a juž žalostně umořen,
 225 zmučen a zbit všady z kořen;
 mě si, svú matku, opustil
 a vši žalost na mě spustil,
 tvým vražedníkom otpustil
 dřieve, než jsi duši pustil.
 230 Můj přezmílelý synáčku
 a jediný jedináčku!
 vezři na mě a na tvého
 učenníka zvoleného,
 na Jana, na bra(tru) tvého,

Natetczycze czis | wlastneho.
 Ten geft giz tak | wtezkey mdlobie.
 10 Ny wie giz | czo ſdiety fobie.
 wida twe nuzie | natobie.
 Igeft welmy zhynul | wfobie.
 Snoczy geft ſtobu wecze|rzal.
 Awelmy ſtobu weffel byl |
 natwych prrfech otpoczywal. |
 15 ztez miſſy giedl ztez czieffye pil |
 Adnes geft wzalofney tuzye |
 Doſſa nagy obu nuzye.
 Gan | geft gyz tak ohubenyel.
 Zlutał | zzelenal azblediel.
 57^a Ztratiw tie || otczie mileho.
 Blizkeho bratr|czye wierneho.
 Genz geft kral | milowatelny.
 Mily kraſny aby|telny.
 adoſtoyny mlowane |
 5 Czſzczenye banye achwalenie |
 S noczy wſichny uczennyczy |
 Geho myly zwolennyczy.
 zew|ſeho ſwieta wybrany.
 Awgeho | czeled pozwany.
 10 Swe wiery | zapomanuwſe.
 Smrtelnym | ſtrachem oſnuwſe.
 zabiehu ot|krale ſwego.
 Nykte neoſta vne|ho.
 Nikte gemu nepomoze |
 Rozkriychu ſye kde kto moze |
 15 Sameho tu oſtawichu.

235 na tetčice čiž vlastného,
 ten jest již tak v těžkej mdlobě,
 ni vie již co sdiety sobě;
 vida tvé nůze na tobě
 i jest velmi zhynul v sobě.
 240 S noci jest s tobú večeřal,
 na tvých prsech otpočíval
 a velmi s tobú vesel byl,
 z též mísy jedl, z též čieše pil;
 a dnes jest v žalostnej tůzě.
 245 Došla na jí obú nůze.
 Jan jest již tak ohubeněl,
 (z)žlutał, zzelenal a zbleděl,
 ztratiw tě, otce milého,
 blízkeho bratrce věrného,
 250 jenž jest kral milowatelný,
 milý krásný a bytelný
 a dostoyný mlováníe,
 čščenie, báníe a chwálenie.
 S noci všichni učenníci,
 255 jeho milí zwolenníci,
 ze všeho světa vybraní
 a v jeho čeled pozvaní,
 své wiery zapomanuvše,
 smrtelným strachem oſnuvše,
 260 zaběhú ot krále svého.
 Nikte neoſta u neho,
 nikte jemu nepomože,
 rozkriychu ſě, kde kto može;
 samého tu ostawichu,

Wiecz | ſye knemu newratichu.
 Ge|dyny yan ſemnu ſmutnu. |
 Agmawie tuhu ukrutnu.
 Ten | ſemnu tuz trrpi tuhu.
 57^b Adan || mnye geſt izaſluhu.
 Izaſſyna | zamleho.
 Mieſto ſrdecznego | meho.
 Ten mie tieſſy iſluzy my |
 Rozlicznymy tieſſenymy.
 5 Du|chownymy iſwatymy.
 Amnie | ſnym ſynem wzacznymí.
 ten | ſye knemu nawratil geſt.
 Atu | gmu ge uczynyl czeſt.
 Amnye | utieſſenye czyny.
 10 wieczſye neze | wſichny gyny.
 Aiakoz najſpie|ſe ona.
 Swu proſbu kianowy | ſkona.
 Hned ſwaty ian pmlu|wi knyey.
 Atieſſye gy powiedie | gney.
 welmy pokornye atyſye |
 15 zaloſtiwie ſrdcem wzdyſſye. |
 Rzka zmilela pany naſſye.
 Bo|hem obliſbena nadwſye.
 Kralow|no a bozie matko.
 Totot wſe zle | bude kratko
 58^a Vties ſye nebud || tak ſmutna.
 Ny ſama ſobie ukr|utna.
 Nebot wſe zle tot pomyne |
 Atwoyt myly ſyn nezhyne |
 5 Twoyt ſyn geſt ibuoh iczlo|wiek.

265 wiec ſě k nemu nevrátichu,
 jediný Jan ſe mnú ſmutnú
 a jmávě túhu ukrutnú.
 Ten ſe mnú tůž trpí túhu
 a dán mně jeſt i za ſluhu
 270 i za ſyna za milého
 mieſto ſrdecného mého.
 Ten mě těší i ſlůží mi
 rozličnými těšenými,
 duchovními i ſvatými,
 275 a mně ſ mým ſynem vzácnými.
 Ten ſě k nemu nawrátíl jeſt
 a tu j'mu je učinil čeſt
 a mně utěſenie činí
 věčſie nežě wſichni jiní.
 280 A jakož najſpieſe ona
 ſvú proſbu k Janowi ſkona,
 hned ſwatý Jan promluvi k něj
 a těſe ji, povědě jej
 velmi pokorně a tiſe,
 285 žaloſtívě ſrdcem wzdyſe,
 řka: Zmilelá paní naſe,
 Bohem obliſbená nad wſe,
 královno a bozie matko,
 totot wſe zlé bude kratko;
 290 utěſ ſě, nebud' tak ſmutna
 ni ſama ſobě ukrutna;
 neboť wſe zlé — toť pomine
 a tvójt milý ſyn nezhyne.
 Tvójt ſyn jeſt i Buoh i člověk

abude wzdy nawieczny | wiek.
 ale wes fwiet byl gefł | letiel.
 an gey opiet wzdwih|nuti chtiel.
 Skrzie fwe fwate | trpienye.
 10 Atoto tiezke vmrzie|nye.
 neb on buoh gfa wfemohu|czy.
 wzdy awezdy budouczy. |
 Nemohl gefł wbozłtwí vmrzie|ti.
 Muffyl czlowieczłtwie przy|gieti.
 15 Gez czlowieczłtwie wzal | gefł wtobie.
 Atiem nycz neum|nyl wfobie.
 ale aby mohl tr|pieti.
 Awtom czlowieczłtwíu | vmrzieti.
 Atiem fwym fwatý | trrpienym.
 58^b adobrowolnym || vmrzienym.
 dyabla upekle potupiti.
 any zpekla wykupití |
 vmrziel czlowieczłku nemoczy |
 5 wftane zmrtwych bozłku mo|czy.
 ato fye trzeti den ftane.
 at|wa zalofł wfye przieftane.
 neb | iakz wftane hned wtey dobre |
 Slawnye fye ukaze tobie.
 Tu | przigmes weliku radoft.
 10 Amy|ne tie wfie twa zalofł.
 Ties | fye mila matko bozie.
 Kralow|no bozłkeho sbozie.
 Aomnye | gyz racz mlczieti.
 ato otemne | flyffieti.
 15 Ez iehoz widis otfuze|na.

295 a bude vždy na věčný věk,
 ale veš svět byl jest letěl,
 an jej opět vzdvihnutí chtěl
 skrzě své svaté trpěníe
 a toto těžké umřenie;
 300 neb on Buoh jsa všemohúcí,
 v(ša)dy a vezdy budúcí,
 nemohl jest v božství umřieti,
 musil člověčství přijetí:
 jež člověčství vzal jest v tobě
 305 a tím nic neumnil v sobě,
 ale aby mohl trpěti
 a v tom člověčstvíu umřieti
 a tím svým svatým trpěním
 a dobrovolným umřením
 310 ďábla v pekle potupiti
 a ny z pekla vykúpiti.
 Umřel člověčskou nemocí,
 vstane z mrtvých božskou mocí;
 a to se třetí den stane
 315 a tvá žalost vše přestane;
 neb jakž vstane, hned v tej době,
 slavně se ukáže tobě,
 tu přijmeš velikú radost
 a mine tě vše tvá žalost.
 320 Těš se, milá matko božie,
 královno božského sbožie,
 a o mně již rač mlčeti
 a to ote mne slyšeti,
 ež jehož vidíš otsúzena

atu smrtíu vmorzena.
 Ia|ko czym prowyneného.
 ale ny|czymz newynneho.
 Tot geft ie|ho wolíu bylo.
 ato fye ftati mu|fyo.
 59^a Gynak by czlowiek byl || ztracen.
 ale takto geft wypla|czen.
 Otdyabla kbohu nawra|cen.
 Igeft bohu welmy wzacen |
 Ty wies ze geft to fyn bozy. |
 5 prziffel znebes zbozffkych sbozy |
 ageft prawy buoh aczlowiek |
 abude wzdy nawieczny wiek |
 Ten fye geft ztebe porodil.
 anā | wfechno dobre wzplodil.
 10 Aieft | ibozy fyn itwoy.
 wfiech ftworzi|tel itwoy ymoy.
 Bozy fyn geft | bezpoczatka.
 Tys podczaffem ie|ho matka.
 Igeft obogy fyn wa|gy.
 15 Tukrzeftiene wieru gma|gy.
 Neb to wpiśmie pfano gma|gy.
 znehoz fpaffenye czakagy. |
 Bozy otwieka wieczneho.
 Twoy | odporoda noweho.
 Newelmy | przielis dawneho.
 59^b Ottrzy let || czius trzidezateho.
 Ties fye bozie | matka mila.
 wiecznye ubozye | wzdy byla.
 zfwatich kralow po|rodila.

325 a tú smrtíu umořena
 jako čím provin(ě)ného,
 ale ničímž nevinného.
 Toť jest jeho wolíu bylo
 a to se státi musilo,
 330 jinak by člověk byl ztracen,
 ale takto jest vyplacen,
 ot dábla k Bohu navrácen
 i jest Bohu velmi vzácen.
 Ty vieš, že jest to syn boží.
 335 přišel z nebes, z božských sboží,
 a jest pravý Buoh a člověk
 a bude vždy na věčný věk.
 Ten se jest z tebe porodil
 a nám všechno dobré vzplodil
 340 a jest i boží syn i tvój,
 všech stvořitel i tvój i mój.
 Boží syn jest bez počátka,
 tys pod časem jeho matka
 i jest obojí syn vají.
 345 Tu křestěné vieru jmají,
 neb to v písmě psáno jmají,
 z nehož spasenie čakají:
 boží ot věka věčného,
 tvój ot poroda nového,
 350 nevelmi přieliš dávného,
 ot tří let čuž třidecátého.
 Těš se, božie matka milá,
 věčně u Božě vždy byla,
 z swatých králów porodilá,

nadwfit fwate zaľuzila |
 5 Czym ſye ty wiece ſmuczuges |
 Tiem wiczſzy boleſt wzbuzuges |
 I ſobie iſynu twemu.
 welmy | nynie boleſtnemu.
 Igma on | tiem wiczſzy boleſt.
 10 yakz koli | twa welika geſt.
 Neb wicze | lıtuge tebe.
 Nez moz lıtowaty ſe|be.
 Nebs ty myla matka ieho |
 mileyſzy ſwieta zewſeho.
 proto | ties ſye myla matko.
 15 nepohy|net twe dietatko.

*Tuto o|powa|da ſwata marzi. Swatemu |
 Janu ewandeliſte.*

Auwech | giene mily ſynu.
 podle ktere|ho | ja czynu.
 Mohu ſye obweſelity ||
 60^a Neb kdy utieſſena byti.
 aia gmā | tuhy welike.
 Smutky ſzalofny | wſelike.
 widuczzy ſmrt ſyna me|ho.
 przieſrdecznye zmileleho.
 5 Sw|atym duchem poczateho.
 aſlaw|nye porozeneho.
 Gaz hubeny|czie neſzaſtna.
 Smutna zalof|na aſtraſtna.
 Nemohu ſie utie|ſyti.
 any wicz weſſela bythi |

355 nad vš(e)ť svatě zaslúžilá.
 Čím se ty wiece smucuješ,
 tiem věčší bolest wzbuzuješ
 i sobě i synu tvému,
 velmi nynie bolestnému.
 360 I já on tiem věčší bolest,
 jakž koli tvá welika jest;
 neb wiece lituje tebe,
 než můž litowati sebe;
 nebs ty milá matka jeho,
 365 milejší světa ze všeho;
 proto těš se, milá matko,
 nepohyneť tvé dieťátko.

*Tuto odpow|edá swatá Maři swatému |
 Janu ewandeliſtě.*

Auwech Jene, milý synu,
 podle kterého já činu
 370 mohu se obveseliti
 neb kdy utěšena býti?
 A já jámám túhy veliké,
 smutky s žalostni všeliké,
 vidúci smrt syna mého
 375 přesrdečně zmilelého,
 swatým duchem počatého
 a slavně porozeného.
 Jáž hubenice nešťastna
 smutna, žalostna a strastna,
 380 nemohu se utěšiti
 ani wicz wesela býti

10 Pomem zmylelem synaczku |
 Aredynem redynaczku.
 Ale to | ma naywiecezye gest.
 zewfie|ch mych bolesta bolest.
 ze my to|ho nelzie gmieti.
 15 zamreho sy|na vmrzietí.
 Atam nakrzy | snym pnyeti.
 Toho my nech|tie poprzeti.
 Bych yaz snym | nakrzizy pnyela.
 weliku bych | radoŝt gmiela.
 60^b Ta by mi smrt || ŝadka byla.
 Awŝiech bych za|loŝti zbyla.
 Radieyfy bych to wz|wolila.
 nez tiffucz tiech ŝwietow | gmiela.
 Ale to ŝye nemoz ŝtatí |
 5 Raczte mnye as tielo dati.
 Me|ho synaczka mileho.
 Auwech | mnye gyuz vmrreho.
 przie|tiezezye umrtweneho.
 Otpat | dowerchu zbiteho.
 10 Bych tu utiechu przigmuczy.
 Meho ŝyna|czka gmagiczy.
 Rany yeho | vmygiczy.
 Krrwawym pla|czem oplacziczy.
 Milofrdnie | zhibagiczy.
 15 Tak ŝye snym na|kochagiczy.
 vmrzela utieffe|nyeyffy.
 Toliko gyz tuh poy|miewfy.
 Srdecznu bolest tr|piewfy.
 wtiech tuhach yeho | widrewfy.

po mém zmilelém synáčku
 a jediném jedináčku;
 ale to má největšie jest
 385 ze všech mých bolestí bolest,
 že mi toho nelže jmieti,
 za mého syna umřieti
 a tam na kří(ži) s ním pnieti.
 Toho mi nechtie popřieti,
 390 bych jaz s ním na kříži pněla,
 velikú bych radost jměla,
 ta by mi smrt ŝadka byla
 a všech bych žalostí zbyla.
 Radější bych to zvolila,
 395 než tisíc těch světów jměla.
 Ale to se nemož státi,
 račte mně as tělo dáti
 mého synáčka milého,
 auwech mně, již umřého,
 400 přetěžce umrtveného,
 ot pat do vrchu zbitého,
 bych tu útěchu přijmúci,
 mého synáčka jmající,
 rány jeho umyjíci,
 405 krvavým pláčem opláčici,
 milosrdně zlíbající,
 tak se s ním nakochající,
 umřela utěšenější,
 toliko již tuh pojměvši,
 410 srdečnú bolest trpěvši,
 v těch tůhách jeho viděvši,

61^a Hanenye atryzn || slyffiewfy.
Iwfe gyne zle tricziew|fe

*Tuto gest mluwil giezus | krystus k swey
matczie drziewe nezh gest vmrznel*

5 **M**ila | matko nemut fye tak.
Gyzt to | nemoz byti gynak.
Ato czozft fye | gest. triczalo.
wfeczkernel gest | yuz przieftalo.
Ay tot gest ian | miesto mne fyn.
10 Ktomu fye iako | kemnye wyn.
Azamatrz gmu | dawam tie.
Budiz ma igehe | matie.
yazt tie porucziegy iemu |
Bratru memu tetczienemu. |
Takez ho poruczim tobie.
15 ho|wiewtas wmylofti fobie.
Potom | ynهد ian gy przigie.
apoczye | czfnye chowati gie.
Czifty diew|ka diewky czifte.
Ato gmieti ^{ref} za|gifte.
Amen.

61^b *Tuto fye gest sko||nal placz swate marzie
matky | bozie geyz gest czynyla uweli|ky patek
podkrzizem stogieczy | aktoz gezy bude na-
5 kazdy pa|tek snabozenstwym czu|ti nebo | po-
sluchati. wfekno obdrzy. | uboha |krznie kra-
lownu nebes|ku nawsrzech mieftrzech powfie |
10 czaffy anaywiece na|mrri na|swey.*

han(ě)nie a tryzn slyševši
i vše jiné zlé tryščevš(i).

*Tuto jest mluwil Jezus Kristus k swej
matce dríeve nežli jest umřel.*

415 Milá matko, nemuť se tak,
jižt to nemůž býti jinak;
a to, co(ž)t se jest tryščalo,
všeckernot jest juž přestalo.
A j toť jest Jan miesto mne syn,
k tomu se jako ke mně viň
420 a za mát(e)ř j'mu dávám tě,
budiž má i jeho mátě,
jazt tě porúceji jemu,
bratru mému tetčenému.
425 Takéž ho porúciem tobě,
hovějtas v milosti sobě.
Potom inhed Jan ji prijie,
a poče čsně chowati jé,
čistý diewka diewky čistě
a to jmieti (jest) zajisté.
Amen.

*Tuto se jest skonak pláč svatě Mařie,
matky božie, jež jest činila u veliký pátek
pod křížem stojěci, a ktož jej bude na
každý pátek s náboženstwím čisti nebo po-
slúchati, wfekno obdrži u Boha skrzě krá-
lownu nebeskú na všech miestiech, po vše
časý a najwiece na smrti na swej.*

Tu fye poczynagy ra|doſti ſwate marzie.

Swata | marzy matko bozie
 Racz | wſye uweſti wrafke ſbo|zye.
 15 Ty genz twu ſlawu wzdy | mnozie.
 atak fye wtwu miłoſt | wlozie.
 yaz fye tiem wtwu mi|łoſt wlozy.
 ze twe radoſti wylozy |
 Ktomu mnye ty racz ſpomoczy |
 Bud ſemnu wedne y wnoczy ||
 62^a **P**Rrwa geſt twa bylo ra|doſt.
 Kdyz fye naplly | twa zadoſt.
 Gyz gfy weſdy | kbohu gmieła.
 5 Awſym ſrd|cem rada chtiela.
 At by to buoh | raczil dati.
 By diewku gfucz byla | matí.
 atak geſt buoh y uczynyl |
 ze geſt twu zadoſt napllyl.
 ze | gfy diewku y materzy.
 10 Ktomu | take bozy dczerzy.
 Neb ieden czas | buoh po knyey poſla.
 Gabriela | czñeho poſla.
 Neobeczneho andie|ła
 ale czñeho archandíela.
 Do|nazaretha domieſta.
 15 abieſe gmu | zna ma czyeſta.
 Akdyz przigide | wnazareth.
 Diewka gmieſſe | cztrnazte let.
 Maria gmie ſobie | gmieſſe.
 yozefu otdana bieſe.

Tu ſe počínají radosti svaté Mařie.

Svata Maří, matko božie,
 rač vše vvéstí v ra(j)ské sbožie
 ty, jenž tvú slávu vždy množie
 a tak se v tvú milost vlozie.
 5 Jaz se tiem v tvú milost vloži,
 že tvé radosti vyloží;
 k tomu mně ty rač spomoci,
 buď se mnú ve dne i v noci.
 10 Prvá jest tvá byl(a) radost,
 když se naplní tvá žádost,
 již jsi vezdy k Bohu jměla
 a vším srdcem ráda chtěla,
 ať by to Buoh ráčil dáti,
 by, děvkú jsúc, byla máti.
 15 A tak jest Buoh i učinil,
 že jest tvú žádost naplnil,
 že jsi děvkú i materí,
 k tomu také boží dceří.
 20 Neb jeden čas Buoh k něj posla
 Gabriela, čsného posla,
 ne obecného anděla,
 ale čsného archanděla,
 do Nazare(t)a do města
 a bieše j'mu známa cesta.
 25 A když přijide v Nazare(t),
 dievka jměše čtrná(c)te let;
 Maria jmě sobě jměše,
 Josefu otdána bieše:

Die|wka zadiewku czysteho.
 62^b Czista || swata zafwateho.
 Oba bieſta to | ſlibila.
 by wdiewczyey czyſtotie | byla.
 druh odruzie niewiedieſe |
 adruh atdruha tagieſſe.
 5 Kazdy | gyu wſtup wmanzeltwie.
 po|rucziw bohu ſwe diewftwie.
 Ten | vmyſl gyu kazdy gmięſſe
 aten | dar otboha bieſſe.
 akdyz andiel | tam przigide.
 10 Inhed knyey | wkomnatu wnyde.
 welmy | przieſlawney ſwietloſti.
 ana | gfucz plna ſwatoſti.
 namodlit|wie naſſwey bieſſe.
 ayzayaffie | cztieſſe.
 15 Kdeſto onyey bieſſe pſa|no.
 adawno prorokowano. |
 Diewka poczne iporody.
 aw|ſiem wſechno dobre wzplody |
 Awſed tam knyey klecze przed|ny.
 63^a níc drziewe nepomluwíw || ſnyu.
 alehned grey weczye | zdrawa.
 Podle andieľkeho | prawa.
 Tak andiele pozdra|wugy.
 5 drziewe nez gym to | zwieſtugy.
 Pronez gfu bohem | poſlany.
 aktomu poſſelſtwiu | dany.
 Akdyz uſlyſſye ta ſlowa |
 Bozie. a archandielowa.

30 dievka za dievku čistého,
 čistá, svatá za svatého.
 Oba běsta to slíbila,
 by v dievčej čistotě byla,
 druh o družě nevědieše
 a druh (o)t druha tajěše,
 35 každý jů vstůp u manželstvie,
 poručiv Bohu své děvstvie,
 ten úmysl jů každý jmieše
 a ten dar ot Boha bieše.
 A když anděl tam přijide,
 40 inhed k něj v komnatu vniđe,
 velmi přeſlavnej světloſti,
 ana jsúc plna svatosti,
 na modlitvě na svej bieše
 a Izaiáše čtieše,
 45 kdežto o něj bieše psáno
 a dávno prorokováno:
 dievka počne i porodí
 a všem všechno dobré vzplodí.
 A všed tam k něj, kleče před ní,
 50 nic dřieve nepomluvív s nů;
 ale hned jej vece: Zdráva!
 Podle andělského práva
 tak andělé pozdravují,
 dřieve než jim to zvěstují,
 55 pro než jsů Bohem poſlání
 a k tomu poſelſtviu dáni.
 A když uſlyše ta ſlova
 božie a archandělova,

atiem fye | welmy mutieffe.
 Gako oftry mecz | wyegie frdce bodieffe.
 anebo to | widieffe.
 ze yegie fyn bezwyny | nakrzyzy ftogieffe.
 15 Tudiez ifwaty | ian ftaffe.
 Ten take welmy plakaffe.
 az iemu frdeczko uffyeda|fe.
 Tehdy giezius uzrie fwu | matku pod
 krzizem ftogyecze. |
 92^b proieho muczenye welmy fye || mutiecze.
 Ipoczie gey prawity |
 Rzka matko. myla nerod plaka|ti.
 Racz ma flowa znamenaty |
 5 Budes yana mne miefto fobie | zaffyna
 gmietí.
 Aty giene racz | gey iako fwey materzy
 przietí |
 Tuz poruczy fwu matku uczē|nyku fwemu
 Cziftu diewku | gynochu cziftemu.
 10 potom po|czie piti zadatí.
 Kazachu iemu | oczta fzłuczzy datí.
 Auwech gich | hubeny hrzieffe.
 ze gemu i ye|den wody nepodadieffe.
 Giezís | okuffyw pitie horzkeho.
 15 Inerodi | piti reho.
 Gyz gefť weczye wfe | fkonano.
 Czoz ge omnye wfta|rem zakonye pfano.
 Tehdy | fye nebe omraczy.
 wfemu fye | fwietu bozie muka zraczy.
 93^a By || tma powsem fwietu iako vmieffye |

a tiem se velmi mútieše;
 jako ostrý meč v jeje srdce bodieše,
 a nebo to vidieše,
 že jeje syn bez viny na kříži stojěše.
 590 Tudiez i svatý Jan stáše,
 ten také velmi plakáše,
 až jemu srdéčko usédáše.
 Tehdy Ježíš uzře svú matku pod kří-
 žem stojěce,
 pro jeho mučení velmi se mútiece,
 i poče jej praviti,
 595 řka: Matko milá, nerod plakati,
 rač má slova znamenati:
 budeš Jana mne miesto sobě za syna
 jmieti;
 a ty, Jene, rač jej jako svej mateří
 přieti.
 600 Tuž poručí svú matku učenníku svému,
 čistú dívku jinochu čistému.
 Potom poče píti žádati;
 kázachu jemu octa s žlučí dátí.
 605 Auvech, jich hubený hříše,
 že jemu i jeden vody nepodadieše!
 Ježíš okusiv pitie hořkého
 i nerodi píti jeho:
 Již jest, vece, vše skonáno,
 což je o mně v starém zákoně psáno.
 610 Tehdy se nebe omračí,
 všemu se světu božie muka zrači;
 by tma po všem světu jako v měse,

ut sola stares ad monumentum discipulis abeuntibus? Tu ante illos uenisti, cum ipsis non red(i)stisti et post illos remansisti. Cur hoc fecisti? Sapiebas plus illis, 241^a sl. 2 aut diligebas plus quam illi, quia non | timebas ut illi? Certe nichil (modo) sapiebat Maria non nisi diligere et pro dilecto dolere. Oblita erat timere, oblita erat gaudere, oblita erat semetipsam, oblita erat denique omnia preter illum, quem diligebat super omnia; et quod mirabile est, sic erat oblita, ut etiam ipsum non cognosceret. Credite michi, si ipsum cognosceret, in monumento (eum) non quereret; et si uerba eius corde retineret, non de mortuo doleret, sed de uiuente gauderet nec de sublato ploraret, sed de resurgente exultaret. Dixit enim Ihesus, quod sic moreretur (et) quod tertia die resurgeret; sed proh dolor, nimius dolor cor eius | repleuerat et memoria horum uerborum deleuerat, sensus nullus in ea remanserat, omne consilium ab ea perierat, spes omnis defecerat, solummodo flere supererat. Flebat ergo, quia flere poterat, et dum flebat, (inclinauit se et) respexit in monumentum et uidit duos angelos in albis sedentes, unum ad pedes et unum ad caput. Dicunt ei illi: Mulier, quid ploras? O Maria, ecce multam consolationem inuenisti, et forsitan melius tibi contigit, quam sperasti. Nam tu querebas unum et duos inuenisti, querebas hominem et angelos inuenisti, querebas mortuum et uiuentes reperisti. Reperi- 241^b sl. 2 risti | eos, qui de te uidentur curam habere, et qui uolunt dolorem tuum lenire; ille uero, quem querebas, uidetur dolorem tuum negligere, lacrimas tuas non uidetur respicere. Vocas illum et non audit, oras et non exaudit, queris illum et non inuenis, pulsas et non aperit tibi, sequeris illum et fugit. Heu, quid est hoc? Heu, quam magna mutatio? Heu, quomodo mutata est res in contrarium? Iste (enim est Ihesus), qui modo recessit a te et qui modo forte nescio, si diligit te, olim te diligebat, olim te a Phariseo defendebat et a sorore tua te diligenter excusabat. Olim 242^a sl. 1 laudabat te, quando pedes suos unguento ungebas, (lacrimis rigabas) et capillis tergebas, dolorem tuum mulebat, peccata tua dimittebat. Olim querebat te, cum adesses, uocabat te, cum abesses; mandabat tibi per sororem tuam, ut ad se uenires. Magister adest et uocat te. O quam cito surrexit Maria, ut audiuit, quam cito uenit et solito more cecidit ad

pedes tuos, bone Ihesu. Tu quoque, cum uidisti eam contristantem, contristatus es, dum uidisti plorantem, lacrimatus es. O quam pie con|solando eam 242^a sl. 2 dixisti: Ubi posuisti eum? Denique pro dilectione eius, que multum dilexit te, fratrem eius Lazarum suscitasti et planctum eius in gaudium conuertisti. O dulcissime magister, quid post hec peccauit in te hec discipula tua, aut in quo postea offendit dulcedinem cordis tui hec amatrix tua, quia sic recedis ab ea? Nos post hec nullum aliud peccatum audiimus de ea, nisi quia, quando sepultus fuisti, ante omnes (ualde mane) uenit ad monumentum tuum, ferens unguenta, quibus ungeret corpus tuum; sed cum non inuenisset te in monumento, cucurrit | et 242^b sl. 1 nunciauit hoc discipulis tuis. Illi uenerunt, uiderunt et abierunt; hec autem stabat et plorabat. Si hoc peccatum est, negare non possum, quin ipsa faciebat hoc; si autem hoc peccatum non est, sed (est) amor tu(i) et desiderium, quod habet de te, quare sic recedis ab ea et abscondis te, (tu, qui diligis omnes diligentes te et) qui inueniris ab omnibus querentibus te? Tu (enim) dicis: (Ego diligentes me diligo et) qui mane uigilauerunt ad me, inuenient me. Ergo mulier ista, que ualde mane uigilat ad te, cur non inuenit te? Quare non consolaris lacrimas, quas pro te, domino suo, fundit, sicut | consolatus es lacrimas, quas fudit pro fratre 242^b sl. 2 suo. Si (enim) tu solito more eam diligis, cur desiderium (eius) tamdiu protrahis? O uere magister et testis fidelis, recordare testimonii, quod olim de Maria reddidisti Marthe, sorori (eius). Dixisti enim: Maria optimam partem elegit, que non auferetur ab ea. Vere optimam partem elegit Maria, quia elegit stare ad pedes tuos et audire sermones tuos. Vere optimam partem elegit, quia te elegit. Sed quomodo uerum est: quia non auferetur ab ea, si tu es ablatu- 243^a sl. 1 ab ea? | Quod si ab ea non es(t) ablata optima pars, quam elegit, quare plorat et quid querit? Certe Maria nichil (aliud) querit, nisi quod elegit et propter hoc solum plorare non desinit, quia, quod elegit, nunc perdidit. Ergo, o custos hominum, aut tu partem, quam elegit, custodi in ea, aut ego nescio, quomodo uerum sit: que non auferetur ab ea. Nisi et hoc (ita) intelligatur, quod licet, tu sis ablatu- 243^b sl. 1 ab oculis eius, tamen non es ablatu- Sed, o Maria,

- 243^a sl. 2 quid iam amplius moraris, quid turbaris, quid | ploras? Ecce habes angelos, sufficiat tibi angelorum uisio, quia forsitan ille, quem queris, quem ploras, aliquid sentit in te, propter quod non uult uideri a te. Pone iam finem dolori tuo, sit modus lacrimis tuis. Recordare, quia ipse dixerit tibi et aliis mulieribus: Nolite flere super me. Ergo quid est hoc, quod facis? Ipse prohibuit flere et tamen tu flere non desinis. Timeo, ne plorando ipsum offendas, pro quo sic incessanter ploras. Nam si ipse amaret lacrimas tuas, non posset fortassis ut olim continere lacrimas suas.
- 243^b sl. 1 Nunc ergo | audi consilium meum: sufficiat tibi angelorum consolatio; mane cum illis, interroga illos, si forte sciant, quid factum sit de illo, quem et queris et ploras. Ego certe credo, quia ipsi ad hoc uenerunt, ut testimonium de illo perhibeant, et credo, quod ipse, quem ploras, misit illos pro se et pro te, ut annuncient resurrectionem suam et consolentur plorationem tuam. Dicunt (enim) ei: Mulier, quid ploras? que est causa tanti doloris tui? Non abscondas a nobis lacrimas tuas, aperi nobis animum tuum
- 243^b sl. 2 et nos indicabimus tibi desiderium tuum. | Maria nimio dolore confecta, tota in excessu mentis posita, nullam recipit consolationem (et) ad nullum tendit consolatorem, sed intra se cogitat dicens: Proh dolor, qualis est ista consolatio, qualis est ista uisitatio? Onerosi sunt michi omnes consolatores, grauant me et non consolantur. Ego enim quero creatorem (et) ideo grauis est michi ad uidendum omnis creatura. Nolo angelos uidere, nolo cum eis manere, quia possunt dolorem meum augere et non possunt penitus delere. Si ceperint michi multa narrare et si uoluero
- 244^a sl. 1 eis ad omnia respondere, | timeo, ne amorem meum magis impediunt, quam expediunt. Denique ego non quero angelos, sed eum, qui et me fecit et angelos. Non quero angelos, sed meum et angelorum dominum. Tulerunt dominum meum; ipsum solum quero, ipse solus potest me consolari. Sed nescio, ubi posuerunt eum. Circumspicio, si uiderem illum, et non uideo; uellem inuenire locum, ubi positus est, et non
- 244^a sl. 2 inuenio. Heu, me miseram! Quid agam, quo i|bo, quo enim abiit dilectus meus? Quesiui eum in monumento et non inueni, vocaui et non respondit michi. Heu me, ubi illum iam queram, ubi iam inueniam? Surgam certe et circuibo omnia loca, que potero, non

dabo sompnum oculis meis, non dabo requiem pedibus meis, donec inueniam illum, quem diligit anima mea. Effundite lacrimas oculi mei, plorate et nolite deficere. Ambulate pedes mei, discurrite et nolite quiescere. Heu, heu, quo abiit gaudium meum, ubi latet amor meus? Ubi est dulcedo mea? O | cur dereliquisti 244^b sl. 1 me salus mea? O dolores, o angustie intolerabiles! Angustie michi sunt undique et, quid eligam, ignoro. Si iuxta monumentum maneo, ego illum non inuenio; si a monumento recessero, nescio, infelix, quo uadam, nescio, ubi eum queram. Discedere a monumento mors michi est, stare ad monumentum irremediabilis dolor est. Melius est autem michi sepulchrum domini mei custodire, quam (ab eo) longius abire. Si enim longius abiero, forte cum rediero et ipsum sublatum inueniam aut destructum sepulchrum. | Stabo igitur 244^b sl. 2 et hic moriar, ut saltem iuxta sepulchrum domini mei sepeliar. O quam beatum corpus meum erit, si fuerit sepultum iuxta magistrum meum! O quam felix anima mea, que egrediens de fragili uase corporis mei, mox poterit ingredi sepulchrum domini mei! Corpus meum fuit semper anime mee labor et dolor, sepulchrum domini mei erit illi requies et honor. Hoc (ergo) sepulchrum (non deseram, quia) in uita mea erit consolatio mea (et in morte mea erit requies mea). Viuens iuxta illud manebo et moriens illi adharebo, nec uiuens nec mortua ab illo se|parabor. Heu, me infelicem! Quare ego tunc non 245^a sl. 1 prospexi, quando dominum meum sepeliri conspexi? Quare tunc non steti, quare monumentum et corpus eius tunc non perseueranter custodiui? Nunc certe non plorarem sublatum, quoniam aut prohibuissem aut subsecuta fuisset sublatores. Sed, proh dolor, ego uolui obseruare legem et dimisi dominum legis. Legi obediui et eum, cui lex obedit, non custodiui, quamuis cum ipso manere non fuisset legem transgredi, sed adimplere. Pas|cha (enim) ab isto defuncto non conta- 245^a sl. 2 minatur, sed renouatur. Mortuus ille non polluit mundos, sed mundat imundos. Sanat omnes se tangentes et illuminat omnes ad se accedentes. Sed quid recolo dolorem meum? Abii, redii, monumentum apertum inueni; ipsum, quem querebam, non inueni. Stabo itaque et expectabo, si forte alicui appereat. Sed quomodo stabo sola? Abierunt discipuli et me solam plorantem reliquerunt. Nusquam apparet, qui

245^b sl. 1 mecum doleat, nusquam apparet, qui mecum magistrum requirat. Apparuerunt angeli, sed | nescio, pro qua causa apparuerunt. Si consolari me uellent, causam, pro qua ploro, non ignorarent; si enim non ignorarent, quid ploro, cur dicunt michi, quid ploras? An ideo interrogant, ut me plorare prohibeant? Queso, non hec michi suadeant, non hec moneant, alioquin me interficient. Quid plura? Ego illis non obediam et dum uiuam, plorare non desinam, donec dominum meum inueniam. (Sed quid faciam, ut illum inueniam?) Quo me uertam, ad quem ibo, a quo consilium petam? Quem percunctabor? Quis mei miserebitur? (Quis me consolabitur?) Quis indicabit michi, quem diligit anima mea, ubi positus | sit, ubi cubet (in meridie), ubi requiescat? Queso, nunciate illi, quia amore languo et dolore deficio, nec est dolor sicut dolor meus. Reuertere, dilecte mi, reuertere, dilecte uotorum meorum. O admirabilis, o desiderabilis, redde michi letitiam salutaris presentie tue. Ostende michi faciem tuam, sonet uox tua in auribus meis. Vox enim tua dulcis et facies tua decora. O spes mea, ne confundas me ab expectatione mea. Demonstra michi faciem tuam et sufficit anime mee. Dum Maria sic doleret et flet, (cum hec dixisset,) conuersa est retrorsum et | uidit Ihesum stantem et nesciebat, quia Ihesus est. Dicit ei Ihesus: Mulier, quid ploras, quem queris? O desiderium anime sue, cur interrogas eam; quid ploras (et quem queris)? Ipsa paulo ante (coram) oculis suis cum magno dolore cordis sui uiderat te, spem suam, suspendi in ligno, et tu nunc dicis, quid ploras? Ipsa (die tertia) uiderat manus tuas, quibus benedicta (sepe) erat, et pedes tuos, quos deosculata fuerat et lacrimis rigauerat, (cruce) clauis affigi, (et tu dolor eius nunc dicis, quid ploras?). Uiderat te expirantem spiritum tuum, et tu dicis, quid ploras?

246^a sl. 2 Nunc insuper corpus tuum sublatum existimat, | ad quod ungendum, ut se quodammodo consolaretur, ueniebat et tu nunc dicis, quid ploras, quem queris? (Tu scis, quia te solum querit, te solum diligit, pro te omnia contemnit, et tu dicis, quid queris?) Dulcis magister, ad quid, queso, prouocas spiritum huius mulieris, ad quid prouocas animum eius? Tota pendet a te et tota manet in te et tota sperat de te et tota desperat de se. Ita querit te, ut (querens) nichil querat, nichil

cogitet preter te. Ideoque forsitan non cognoscit te, quia non est in se, sed pro te est extra se. Cur ergo dicis, quid ploras, quem queris? An putas, quod ipsa 246^b sl. 1 dicat, te ploro, te quero, nisi tu prius inspiraueris et dixeris in corde | suo: ego sum, quem ploras et quem queris? An putas, quod ipsa cognoscat te, quamdiu uolueris celare te? At illa existimans, quia (h)ortulanus esset, dixit ad eum: Domine, si tu sustulisti eum, dicito michi, ubi posuisti eum, et ego eum tollam. O dolor miserabilis, o amor inenarrabilis! Mulier ista quasi densa nube doloris obiecta non uidebat solem, qui mane surgens iam irradiabat per fenestras eius, qui per aures corporis sui iam in- 246^b sl. 2 trahat domum cordis sui; sed quoniam amore languibat, isto languore sic oculi cordis eius caligabant, ut non uideret, quem uidebat; uidebat enim Ihesum, sed nesciebat, quia Ihesus esset. O Maria, si queris Ihesum, cur non cognoscis Ihesum? Et si non cognoscis Ihesum, cur queris Ihesum? Ecce Ihesus uenit ad te et, quem queris, querit te, et tu (eum) (h)ortulanum existimas? Verum quidem est, quod existimas, sed tamen tu in hoc erras, dum sic eum (h)ortulanum existimas, ut eum non cognoscas. Est enim Ihesus, est et (h)ortulanus, quia ipse seminat omne semen bonum in (h)orto anime tue et in 247^a sl. 1 cordibus fidelium suorum. Ipse omne (h)olus bonum | plantat et rigat in animabus sanctorum, et ipse est Ihesus et qui tecum loquitur. Sed forsitan ideo eum non cognoscis, quia tecum loquitur; mortuum enim eum queris, sed uiuentem eum non recognoscis. Nunc in ueritate comperi hanc esse causam, pro qua a te recedebat et pro qua tibi non apparebat? Cur enim tibi appareret, quem non querebas? Tu certe querebas, qui non erat, et non querebas, qui erat. Tu querendo Ihesum nesciebas Ihesum. O dulcis, o pie magister, non possum omnino excusare hanc discipulam tuam, non audeo libere defendere hunc errorem suum, si tamen | errabat, quia talem te querebat, (qualem te 247^a sl. 2 uiderat, et qualem in monumento positum reliquerat). Uiderat quippe defunctum corpus tuum de cruce deponi et in monumento reponi, tantusque dolor inuaserat eam de morte tua, ut nichil posset sperare de uita tua; et tantus dolor inuaserat eam de sepultura tua, ut nichil posset sperare de resurrectione tua. Cum Ioseph posuit in monumento corpus tuum, Ma-

ria pariter ibi sepeliuit spiritum suum et ita indissolubiliter iunxit et quodammodo uniuert eum cum corpore tuo, ut facilius posset separare animam se uiuificantem a uiuente corpore suo, quam spiritum
 247^b sl. 1 (suum) te | diligentem a defuncto corpore tuo. Spiritus enim Marie magis erat in corpore tuo, quam in corpore suo; cumque requirebat corpus tuum, requirebat pariter et spiritum suum, et ubi perdidit corpus tuum, perdidit et cum eo spiritum suum. Quid igitur mirum, si sensum non habebat, (que spiritum amiserat? Quid mirum, si te nesciebat, que non habebat spiritum), quo scire debebat? Redde itaque ei spiritum suum, quem in se habet corpus tuum. Mox recuperabit sensum suum et derelinquet errorem suum. Sed quomodo errabat, que sic pro te dolebat et sic te amabat? Certe, si errabat, indubitanter dico, quod
 247^b sl. 2 (ipsa) errare se ignorabat et hic error | non procedebat ab errore, sed potius ab amore et dolore. Igitur misericors et iuste iudex, amor, quem habet in te, et dolor, quem habet pro te, excuset eam apud te, si forsitan errat de te. Ne attendas ad mulieris errorem, sed ad discipule amorem, que non pro errore, sed pro amore et dolore plorat et dicit tibi: Domine, si tu sustulisti eum, dicito michi, (ubi posuisti eum,) ut ego eum tollam. O quam scienter nescit et quam docte errat! Angelis dixit: tulerunt et posuerunt, et non dixit: tulistis et posuistis, quoniam angeli neque
 248^a sl. 1 de monumento te tulerant, neque in | alio loco te posuerunt. Tibi uero dicit: Si tu sustulisti (eum) et (ubi) posuisti; quia reuera tu te ipsum de monumento sustulisti/et in loco, ubi es, te posuisti, Angelis tuis non dixit: dicite michi, quoniam angeli non poterant ex toto dicere, quod de te factum fuerat et ut factum fuerat. Tibi uero dicit: dicito michi, quia non est impossibile tibi dicere, quod possibile erat tibi facere. Tu enim uirtute tua surrexeras et quod de te factum fuerat et ut factum fuerat, tu ipse feceras. Quid est autem hoc domine, quod Maria tam crebro dicit et repetit uerbum istud: | ubi posuisti eum? Dixerat enim prius apostolis, ubi posuerunt eum, (hoc idem postmodum dixit angelis, ubi posuerunt eum,) et nunc tibi (dixit) de te: ubi posuisti eum. Multum dulcescit hoc uerbum in corde suo, quod sic habundat in ore suo. Certe, dulcis magister, hoc facit dulcedo tua et hoc facit ipsa pro amore tuo, quia meminit te dixisse de

fratre suo: ubi posuistis eum? Ex quo enim audiuit hoc uerbum ab ore tuo, conseruauit illud. diligenter in corde suo et delectata est uti eo in sermone suo. O quantum diligit personam tuam, que sic diligit uocem tuam! O quantum desiderat uidere uultum tuum, que sic desideranter pronuntiat uerbum tuum; 248^b sl. 1 et quam libenter oscularetur pedes tuos, que tam libenter loquitur sermones tuos! Quid est (hoc) etiam, o bone Ihesu, quod dicit ad te de te: et ego eum tollam? Ioseph timuit et non fuit ausus tollere corpus tuum de cruce, nisi in nocte et nisi hoc peteret a Pilato; Maria uero noctem non prestolatur nec Pilatum reueretur, sed audacter promittit dicens: ego eum tollam. O Maria, si corpus Ihesu forte positum est in atrio principis sacerdotum, nisi (in quo) apostolorum princeps calefaciebat se ad ignem, quid factura es? Ego eum tollam. O admirabilis mulieris audacia! O mulier non mulier! Et si ancilla ostiaria interrogauerit te, quid facies? Ego eum tollam. O ineffabilis huius mulieris amor! Nullum locum excipit, nichil anteponeit, sine tremore dicit, absolute promittit: dicito michi, ubi posuisti eum, et ego eum tollam. O mulier, magna est fides tua, magna est constantia tua! Tu ergo, bone domine, cur oblitus es dicere: fiat tibi, sicut uis, et confide, filia, fides tua te saluam fecit? (Nunquid oblitus es misereri?) Cur igitur non dicis ei, ubi posuisti te, ut ipsa tollat te super corpus suum et portet te in corpore suo et annunciet te discipulis tuis? Noli, queso, dulcis magister, illius iam ultra protrahere desiderium, quia ecce iam tri- 249^a sl. 1 duo sustinet te, nec habet, (quid manducet, neque habet,) unde possit esurientem animam suam reficere, nisi tu manifestando porrigas illi panem corporis tui et de fragmentis eius repleas cophinum cordis sui. Si ergo non uis, ut deficiat in uia, refrigera et conforta uiscera anime sue dulcedine saporis tui. Tu es enim panis uiuus, qui habes in te omne delectamentum et omnem saporem suauitatis. Non enim diu poterit retinere uitam corporis sui, nisi tu manifestes cito sibi te uitam anime sue. Dicit ei Ihesus: Maria! Conuersa illa dicit ei: Rabboni, quod dicitur magister. Dicit ei Ihesus: Noli me | tangere. O mutatio dextere 249^a sl. 2 excelsi! Conuersus est dolor magnus in gaudium magnum, mutatae sunt lacrimae doloris in lacrimas amoris. Vbi Maria audiuit: Maria! — sic enim consueuerat

eam nocare magister suus, — presensit in ipsa uoce quamdam singularem uocatoris dulcedinem et per eam cognouit ipsum, a quo uocabatur, magistrum suum esse. Tunc reuixit spiritus eius et reuersus est sensus eius. Cum Ihesus adhuc uellet uerba adiungere, non potuit Maria hec patienter expectare, sed pre nimio gaudio irruit in eum dicens: Raboni! Non (enim) arbitrabatur, se indigere uerbis, que inuenerat uerbum, et longe utilius fore existimabat tangere uerbum, quam audire auribus uerbum. O amor fortis | et inpatiens! Non sufficebat illi uidere Ihesum et loqui cum Ihesu, nisi et tangeret Ihesum. Sciebat enim, quia uirtus de illo exibat et sanabat omnes. O piissime domine et dulcissime magister, quam bonus es hiis, (qui recto sunt corde, et quam suauis es hiis, qui recto sunt corde et humiles sunt spiritu. O quam beati sunt, qui in simplicitate cordis querunt te, et quam felices, qui sperant in te! Verum certe est et indubitanter verum est, quod tu diligis omnes diligentes te et nunquam derelinquis sperantes in te), qui diligunt te. Ecce enim illa dilectrix tua simpliciter querebat te et ueraciter inuenit (te). (Sperabat in te) et non est derelicta a te, sed plus est consecuta per te, quam expectabat a te. Sequamur igitur, fratres, huius mulieris affectum, (ut perueniamus ad effectum). Ploret unusquisque ad Ihesum et querat confidenter I(h)esum, qui non celabat se querenti peccatrici. Disce, peccator homo, a peccatrice muliere, cui tamen dimissa sunt peccata sua, disce plorare Dei absentiam (et) amare Dei presentiam. Disce a Maria | Ihesum amare et (in) Ihesum sperare et in querendo Ihesum perseuerare, nulla aduersa formidare, nullam consolationem extra Ihesum recipere, omnia pro(pter) Ihesum contempnere. Disce a Maria et quere(re) Ihesum in monumento cordis tui. Reuolue lapidem ab ostio monumenti Dei, amoue omnem durtitiam et repelle omne obstaculum a fide tua. (Tolle) omnem concupiscentiam mundi a corde tuo et diligenter scrutare, si Ihesus est in eo. Si autem non inueneris in eo Ihesum, sta foris et plora. Permane in fide et respice foris ad illos, si forte in aliquo loco uideris eum, et plorando ora Ihesum, ut dignetur intrare ad te et habitare in te. Et ne forte erecta ceruice repellas eum a te, humiliando inclina te. Et iterum prospice in monumentum Dei, quod est in te, et si uideris ibi angelos, unum ad caput

et unum ad pedes, id est si cognoscis esse in corde tuo quasi celestia desideria, tam ad actiuam quam ad contemplatiuam uitam pertinentia, per que tamen adhuc non possis uidere et habere Ihesum, noli hiis contentus esse, noli adhuc deficiendo quiescere, sed plora Ihesum et quere in te, donec inuenias. Et si (forte) aliquo modo tibi appareat et desiderio tuo se representauerit, noli de te presumere tamquam tu eum agnosceas, sed interroga illum et ora, ut indicet tibi se ipsum. Audeo tibi confidenter promittere, si in fide (ad monumentum cordis tu steteris, si plorando) Ihesum perseueraueris, si te cum humilitate inclinaueris et si exemplo Marie nullam aliam consolationem de Ihesu quam Ihesum recipere uolueris, ipso reuelante ipsum inuenies/ et ipsum cognosces, ita ut non sit tibi necesse querere ab aliis, ubi est Ihesus, sed tu magis indicabis eum nuncians aliis: Quia uidi dominum et hec dixit michi; cui est honor et gloria cum patre et spiritu | sancto in secula seculorum Amen.

250^a sl. 2250^b sl. 1

II.

Incipit planctus sancte Marie.

Rkps. XII. D. 10., fol. 30—34.

30^a Qui per uiam pergitis,
hic mecum sedete,
si est dolor similis,
ut meus, uidete;
meum dulcem filium
per iter lugete.

Uidete spectaculum!
Uidete spectaculum
in cruce pendentis,
more dampnatici
crimina luentis,
pro peccato populi
mortem patientis.

Ordo iuris uertitur!
Ordo iuris uertitur,
equitas turbatur,
iustitia leditur,
ratio mutatur,
sine causa filius
meus morti datur.

Vertite iudicium!
30^b Quid commisit genitrix,
cur orbatu prole,
me, Iudea, filio,
mundum prius sole,
patre pio pauperes,
egros adiutore?

Vertite iudicium!
Iniustum iudicium
iudices tractastis,
meum dulcem filium
inuide dampnastis,
quem patibulo crucis
mori iudicastis.

Vertite iudicium!
Uertite iudicium
et uidete iura!
Creatorem perimit
eius creatura
et condempn(a)t¹⁾ dominum
suum morte dura.

31ª Quod crimen, que scelera
commissit gens effer,
uincla, uirgas, uulnera,
sputa, spinas, cetera
sine causa²⁾ patitur.

Nato, queso, parcite,
matrem crucifigite
aut in crucis stipite
nos simul affigite,
male solus moritur.

1) V rukopise psáno *condempnet*. — 2) culpa M.

Sed quid prodest, misera,
loquar induratis?
Non absoluent penitus,
quem dampnarunt gratis.
Mens Ihesus moritur
mundo pro peccatis.

Vertite iudicium!
Mi Iohannes, proximos
tuos deprecare,
ut me sinant uulnera
31^b sal'tim alligare,
que uides tam fortiter
sanguine manare.

Proch dolor! hinc color
effugit oris,
hinc ru(i)t,¹⁾ hinc fluit
unda cruoris.

Non sperabam, misera,
taliam uidere,
sed credebam penitus
de Ihesu gaudere,
uideo crucis patibulo
quem pendere.

Fili, dulcor unice,
singulare gaudium,
matrem flentem respice,
confer²⁾ solatium.

32^a Pectus, mentem lumina
torquent tua uulnera:
que mater, que³⁾ femina
tam felix, tam misera?

Flos florum, dux morum,
uenie uena,
quam grauis in clauis
est tibi pena.

O quam sero de(d)itus⁴⁾
quam cito me deseris,
o quam digne editus⁵⁾
quam⁶⁾ abiecte moreris!

O quis amor corporis
tibi fecit talia,⁷⁾
o quam dulcis pignoris
quam amara premia!

Fili, dulcor unice!
Fili, dulcor unice,
respice parentem
et uide discipulum
iam deficientem,
dum uidet te Deum
suum morientem.

32^b Fili dulcor | unice,
in sero recubuit
supra tuum pectus
et nunc ita remanet
miser et abiectus,
fratre, patre, domino
priuatus dilectus.

Vbi rex amabilis,
ubi rex amabilis!
Omnes fugierunt,
a timore maximo
furtim abierunt,
te solum patibulo
cruis reliquerunt.

Vbi rex amabilis
solus hic remansit
atque tua uulnera
mecum solus planxit,
cuius dolor potius
piam mentem transit.

1) V rukopise *rugit*. — 2) conferens M. — 3) quam M. — 4) V ruk. *detitus*; editus M. — 5) genitus M. — 6) hic M. — 7) spolia M.

33^a Consolare, domina,
mater et regina,
cur merore defleas,
stella matutina;
tuus leuat filius
mundum a ruina.

Vtinam sic doleam,
quod ¹⁾ dolore peream!
nam plus est dolori
sine morte mori
quam perire citius.

Consolare, genitrix!
Consolare genitrix,
et sileto michi,
quem dampnatum conspicias
nunc in forma rei,
uere nosti filium
uerum esse Dei.

Detur nunc ⁵⁾ mestissime
corpus uel exanime,
ut sic moriatur minoratus ⁶⁾
cesset cruciatus
o(s)culis, ⁷⁾ amplexibus.

Consolare, genitrix,
dolet tuus filius
magis te dolente,
sursum tollit lumina
et respiciente
et intendit gemitus
tanto te gemente.

Ihesus matri loquitur
totus vulneratus:
34^a cur tam doles, | mulier,
ecce tuus natus,
unus assit alteri
iam recommendatus.

33^b Consolare, genitrix!
Mi, Iohannes, qualiter
possum consolari,
dum infelix orbitor ¹⁾
lumine solari
et sic tantum dominum
uideo necari.

Postquam (autem) ⁸⁾ taliter
piam soluit horam, ⁹⁾
iunge matrem uirginem
(et ex illa iam hora
su(s)cepit in propria
omni pulsa mora.

Sed doleo, adeo
quod deberem mori
nec sic modo penitus
nunc parcerem ori
nec doleo, quanta ²⁾ debeo
crimina dolere ³⁾

Qui pro nobis uoluit
mortem sustinere,
non sinat nos miseram
ignibus ardere,
sed cum suis ancillis ¹⁰⁾
semper congaudere.
Amen.

¹⁾ Nejspíše za orbor. — ²⁾ Nejspíše chybně za quam aneb quantum debent. — ³⁾ Snad za dolori. — ⁴⁾ ut M. — ⁵⁾ Reddite M. — ⁶⁾ ut sic minoratus M. — ⁷⁾ v rukopise oculis. — ⁸⁾ V rukopise vynecháno. — ⁹⁾ Tého větě jest těžko porozuměti, snad má býti „přia soluit (h)ora“. — ¹⁰⁾ Rukopis náležel a byl sepsán pro ženský klášter sv. Jiří na hradě pražském.

III.

De inexcrahili dolo vetularum.

Imperatrix quedam erat, in cuius imperio erat quidam miles, qui nobilem uxorem et castam atque decoram habebat. Contingit, quod miles ad peregrinandum perrexit, sed prius uxori dixerat: Nullum custodem ultra tibi dimitto, quia satis credo, quod non indiges. Parato comitatu abiit, uxor vero caste vivendo domi remansit. Accidit semel, quod precibus compulsa eujusdam sue vicine epulandi causa domum suam egrederetur, quo peracto ad propria remeavit. Quam quidam juvenis aspectam ardenti amore cepit amare et plurimos nuncios ad eam direxit cupiens ab illa, quantum ardebat amari. Quibus contemptis eam penitus sprexit. Ille vero se omnino contemptum videns adeo dolens effecit, quod infirmabatur. Sepe tamen illuc ibat, sed nichil ei valuit eo, quod domina per omnia eum sprexit. Accidit quodam die, quod versus ecclesiam perrexit dolens ac tristis, et obviam habuit quandam vetulam in proposito sanctam reputatam. Que cum juvenem tristem vidisset, causam tante tristitie ab eo quesivit. At ille: Quid prodest michi tibi narrare? At illa: O carissime, quamdiu infirmus abscondit a medico suam infirmitatem, non poterit curari. Ideo ostende michi causam tanti doloris! Cum dei adjutorio te curabo. Juvenis cum hoc audisset, ostendit ei, quomodo dominam dilexit. Ait vetula: Perge cito ad domum tuam, quia infra breve tempus te curabo. Hiis dictis juvenis ad domum perrexit et vetula ad propria remeavit. Vetula ista quandam caniculam habebat, quam duobus diebus jejulare coegit et die tertia panem synapi confectum canicule jejunctanti dedit. Quem cum gustasset, pre amaritudine oculi ejus lacrimabantur tota die. Tunc vetula ad domum domine perrexit cum canicula, quam juvenis dilexit tantum. Statim a domina est honorifice suscepta eo, quod reputabatur sancta. Dum